

דף עב.

עין משפט ב.

חור"מ סימן ר סעיף א

א. האומר לחבירו כשאמכור שדה זו ^ב הרי היא מכורה ^ג לך מעכשיו במאה וקנה מידו על כך ומכרה לאחר במאה קנה הראשון.

הגה: לא הזכיר סכום ^ד לראשון רק אמר כשאמכרנה אמכור לך ומכר לאחר לא קנה הראשון.

א. ב. מכרה ביותר ממאה קנה האחרון, שלא מכר לשני אלא מפני התוספת ^ה שהוסיף השני ונמצא כמי שנאנס ומכר.

הגה: אם הקונה התנה בפירוש שאף אם יתנו לו יותר ממה שקצבו ימכור רק לו, או אמר בלשון לא תמכור אלא לי ^ו ועשו קנין, תנאו קיים.

עין משפט ג.

חור"מ סימן ר סעיף ח

ח. י. הכניס הלוקח את חמוריו לביתו עם התבואה שעליהם, אותה משיכה

ב. רמב"ם פ"ח ממכירה הלכה ז' מע"ז ע"ב ע"א. וקנו מידו דאם לא כן הוי קנין דברים בעלמא ובעינן מעכשיו. וכתב הסמ"ע בס"ק א' שלא הוי אסמכתא גמורה ולא קנין דברים שהרי אמר לו מכורה לך ולא "אמכור" וקנו מידו מ"מ ישנה ריעותא מה שגילה דעתו שלא יתחיל הקנין מיד שהרי הדר סודר למריה, ואם קנה בכסף לא צריך מעכשיו.

ג. דוקא בלשון הרי היא מכורה לך מעכשיו, אבל אמר לו "אמכור" לך תלוי הדבר במחלוקת בסי' רמ"ה סעיף ד' אם מהני מעכשיו בלשון אתן.

ד. כיון שלא פסקו דמים לא סמכה דעת המוכר והלוקח וע"כ לא קנה. סמ"ע ס"ק ב'. ואפי' אמר בלשון אמכרנה לך, או הרי מכורה לך מעכשיו. כ"כ בפעמוני זהב.

ה. לאו דוקא שהוסיף השני על שוויו אלא אפי' מכר לראשון פחות משוויו והשני נתן שוויו, או שמכר לראשון במאה בשוויו ואח"כ נתייקר בעת שמכר לשני, מ"מ הוי כנאנס ובטל התנאי עם הראשון. נתיבות ס"ק ד' בחידושים.

ו. כתב בביאורים ס"ק ב' דבלשון זה ודאי לא קנה דבקנין צריך לומר הרי היא מכורה לך, ובשותפין שהתנו בשעת קנין שקנו שאחד לא ימכור לאחר אלא לשותפו, התנאי בשותפות מהני בדיבור בעלמא, אפי' בלשון לא תמכור אלא לי. מ"מ אם התנה בלשון שלא ימכרנו אלא לו קנה הראשון. נתיבות בחידושים ס"ק ה'.

אינה כלום ^ז אפי' פסקו דמים ומדד המוכר על החמורים.
וי"א אפי' מדד הלוקח על החמורים לא קנה שלא נתכוון למשיכה ולקנות במדידה זו שלמדידה בעלמא נתכוון ^ח.

הגה: וי"א דאם מדד הלוקח קנה במדידה זו ^ט.

חז"מ פימן ר פעיף ז

עין משפט ד.

ז. אין רשות קונה, ולא הכלי, ולא משיכה ולא הגבהה קונה, אלא א"כ פסק תחלה המדה ^י בכך וכך, אבל כל זמן שלא פסקו אין שום צד שיקנה בו, שכל זמן שלא פסק לא סמכה דעת שניהם דשמא לא יסכימו על הסכום, וע"כ אם המקח הוא דבר שדמיו ידועים וקצובים ^כ אע"פ שלא פסק קנה.

ה"ה אם אמר לו הריני מוכר לך כפי מה שישומוהו שלשה ^ל קנה אפי' אין דמיו קצובים.

ח. היו הפירות בסימטא ^מ או בחצר של שניהם ואפי' היו ברשות הלוקח

ז. מברייטא ב"ב פ"ה ותוס' שם ד"ה בין, מכיון שעדיין לא פירקם מעל החמור. ואם פירקם והכניסם מעל החמור קנה שאז קנה לו ביתו. כ"כ הטור, ואפי' פסק דמים אחר המשיכה, כיון שבשעת הפסיקה עדיין ברשות הלוקח. כ"כ הסמ"ע ס"ק כ"ו.

ח. ואף שהרשב"א כתב שהיכא דאיכא דעת אחרת מקנה, קנה בלא כוונה לשם קנין, צ"ל היינו דוקא במקום שאנו יודעים שעכ"פ המקנה נתכוון שזה יהיה לשם קנין, אבל היכא שהלוקח נתכוון לשם מדידה בעלמא, כמ"כ המקנה י"ל שלשם מדידה בעלמא.

ועוד תירץ בביאורים ס"ק י"ד לחלק במתנה שזכות הוא למקבל, מהני דעת המקנה. ובזה איירי הרשב"א, אבל במכר ד"ל שאין רצונו של הלוקח לקנות לא מהני גם דעת המקנה.

ט. כתב בביאורים ס"ק ט"ו דבגוי לא קנה שלא לשם קנין וכאן איירי בישראל, דבגוי בין חצירו ובין ידו שלא מדעתו לא קנה רק מטעם שליחות ואין שליחות לגוי.

ובישראל המגביה בידו קונה שלא מדעתו דלא גרע מחצירו שלא מדעתו, אבל בשאר קנינים כגון חזקה ומשיכה וכיוצא לא קנה שלא בכוונת קנין.

י. מברייטא ב"ב פ"ו ע"א.

כ. היינו שיהיו הדמים קצובים לכל העולם, לאפוקי משיטת המגיד משנה בפ"ד ממכירה הלכה י"ד בשם הרשב"א דבעינן דוקא קצובין מפי המוכר. סמ"ע ס"ק י"ג.

ל. לאו דוקא וה"ה אחד. סמ"ע ס"ק י"ד ובעינן גם שיקנה באחד מדרכי הקניה ואז קנה. ש"ך ס"ק י'.

מ. לשון הרמב"ם בפ"ד ממכירה הלכה ז'. והכלל בדינים אלו כפי מה שפירש בסמ"ע הוא דלדעת המחבר דס"ל באמר לו כור בל' שאם היו מונחים הפירות בסימטא ומדד לתוך

והיו בתוך כליו של המוכר וקיבל עליו המוכר למכור, והתחיל המוכר למדוד בתוך כליו של מוכר, אם אמר לו כור בל' סלעים אני מוכר לך, יכול לחזור בו אפי' בסאה האחרונה הואיל והפירות עדיין בכליו ולא גמר כל המידה, וכליו של המוכר אינם קונים ללוקח אע"פ שהוא ברשות הלוקח.

הגה: י"א דאם המוכר גילה דעתו שאינו רוצה למכור אלא כל הכור ביחד, אפי' היה ברשות הלוקח ובכליו של הלוקח או שמשך^ז או הגביה לא קנה אלא א"כ מדדו לכור.

ז ט. אמר לו כור בל' סלעים, סאה בסלע^ח ראשון ראשון קנה, כיון שפסקו דמים על כל סאה, וע"כ כל סאה שהגביה המוכר ומערה אותה [לכליו של מוכר] נגמרה מכירתה, הואיל ואין הפירות ברשות המוכר ולא ברשות הרבים אלא בסימטא או בחצר של שניהם.

הכלי של הלוקח העומד ג"כ בסימטא, כיון שלא נגמרה המדידה של כל הכור לא נגמר הקנין ולא קנה כלום. אבל אם היה כל הכור בכליו של לוקח בסימטא, קנה אע"פ שלא מדד לדעת המחבר בסעיף ג' דלא בעינן מדידה בכה"ג, והרי נגמר הקנין על כל הכור וקנה. ולדעת הרמ"א בסעיף ג' שבעינן מדידה גם בכה"ג לא קנה. אבל כליו של לוקח ברשות הלוקח, כיון שישנם שני דברים לטיבותא, הוי כמשך בפניו וכל סאה וסאה שמודד לו לתוך כליו של הלוקח ברשות הלוקח קנאה מיד. ואם מודד לתוך כליו של מוכר ברשות הלוקח, ג"כ לא קנה עד שימדוד כל הכור לדעת המחבר. ולשיטת הרמ"א בסעיף ה' אפי' מדד כל הכור לתוך כליו של מוכר ברשות הלוקח ואפי' אמר לו זיל וקנה לא קנה.

ולשיטת הרמ"א כאן אפי' כליו של לוקח ברשות לוקח ומשך או הגביה לא קנה עד שימדוד כל הכור, ואפי' מונח כל הכור בכלי רק שלא מדד, והטעם כיון שאמר לו כור בל' ולא אמר לו סאה בסלע גילה דעתו שהוא צריך למעות כדי כל הכור, וכשלא יהיה בידו מעות כדי כל הכור לא יעלה בידו לכולם, ולזה לא נתכוון להקנות לו עד שימדוד לו כל הכור. ולפ"ז במשך או הגביה כל הכור, וכן בכליו של לוקח ברשות הלוקח קודם שימדוד כל הכור, הוי ספיקא דדינא משום דעת היש חולקים שהביא הרמ"א כאן. ובכליו של מוכר ברשות לוקח אפי' אחר שמדד כל הכור הוי ספיקא דדינא משום דעת הרב בהג"ה בסעיף ה' דאפי' זיל וקני לא מהני ומכ"ש כשמדד. ואם מונח כל הכור בכליו של לוקח בסימטא ולא מדד הוי ספיקא דדינא, ג"כ משום דעת הרמ"א בסעיף ג' דס"ל דבעינן דוקא מדידה ובכל אלו שיש ספיקא דדינא היכן שעומד הכסף ישאר.

ג. ודוקא במקום שגילה דעתו שמקפיד על מכירת כל הכור ביחד, כגון במקום שדרך לפסוק דמים של הסאה והוא פסק על כל הכור, לא קנה.

ואם נתן דמים על כל סאה וסאה שמשך בזה קנה כשיטת הריטב"א במציעא מ"ז ע"א. נתיבות ס"ק כ'.

ס. ה"ה איפכא סאה בסלע כור בל' ג"כ הוי ספיקא דדינא. סמ"ע ס"ק י"ט.

ואם לא היו הפירות בכליו של מוכר כיון שהם ברשות לוקח קנה משפסק אע"פ שלא מדד.

הגה: וי"א דלא קנה ראשון ראשון אלא מטעם שהוא מוחזק, וע"כ אם לא נתן המעות הלוקח יכול לחזור בו ^ע.

הגה: פתח לו המוכר חבית יין, וכשמדד לו החצי רוצה הלוקח לחזור בו ולא ליקח יותר, והמוכר אומר שהנותר יחמיץ, צריך הלוקח לקחת כולו ^פ או לקבל אחריות ^צ על הנותר שאם יתקלקל ישלם לו כל החבית כפי מה שהיה שוה בשעה שקנאו. וי"א דכל זה כשמדד המוכר אבל אם מדד הלוקח קנה בכל ענין, דמדידתו הוי כמשיכה ויש חולקין.

הגה: כל שנקנה המקח אין אחד מהם יכול לחזור בו אע"פ שנפלה מחלוקת ביניהם וסירב המוכר לתת לו מקחו, אלא ידונו אח"כ על מה שביניהם ^ק.

עין משפט ה. חו"מ סימן רו פעיף א
עין לעיל עין משפט ב

עין משפט ו.ז. חו"מ סימן רו פעיף ב

ג. אמר לו כשאמכרנה הרי היא קנויה לך מעכשיו כמו שישומו אותה

ע. הטור מהרמ"ה, ואע"פ שכבר מדד לכליו של הלוקח העומדים ברשות הלוקח אפ"ה יכול לחזור בו שהוא מוחזק במעות, והמוציא מחבירו עליו הראיה. סמ"ע ס"ק כ"ג. דמספקא לן אי בתר לשון הראשון או האחרון.
פ. טור בשם תשובת הרא"ש כלל ק"ב סי' א'.
צ. הקשה הט"ז דצ"ע לכאורה כיון שהלוקח לא משך רק שחייב מצד שנקרא מזיק במה שיחמיץ אח"כ, וא"כ בלא ברי היזקא באדם דעלמא פטור.
וקבלת אחריות היינו הפחת מה שהזול היין אם היה רוצה למוכרה תיכף מחמת שיש עליו חשש חימוץ. סמ"ע ס"ק כ"ד. אבל מה שהשהה אצלו היין עד שהחמיץ לגמרי א"צ לשלם לו שיכול הלוקח לומר לו היה לך למכור תיכף שהגורם היזק לחבירו א"צ לשלם לו אלא ההיזק שעשה מיד. ומזה יש ללמוד שאם ראובן קנה סחורה אצל שמעון שיש לו במקום אחר, ופסקו הדמים, וצויה לו לשמעון להביא לו הסחורה, ואח"כ חזר בו הלוקח שצריך לשלם לו ההוצאות שהיו לו. נתיבות ס"ק כ"ג.
ק. ריב"ש בסי' רכ"ב.

בי"ד של שלושה ר' אפי' ע"פ שנים מתוך השלושה הרי קנה. אמר כמו שיאמרו שלושה, עד שיאמרו שלושה ולא שניים מתוך שלושה.

עין משפט זז. חו"מ סימן רו פעיף ג

ד. אמר כמו שישומו אותה בי"ד ש' ארבעה, הרי נחית לארבעה, ועד שישומו אותה כולם וימכור לאחר ה', אח"כ קנה הראשון.

עין משפט ט. חו"מ סימן רו פעיף ד

ה. שמו אותה שלושה או ארבעה כמו שאמרו ואמר המוכר עד שיבואו שלושה או ארבעה אחרים וישומו גם הם אותה אין שומעין לו א', שהרי קנו מידו שמכר מעכשיו ב'.

הגה: אבל אם לא מכר מעכשיו אע"פ שקנו מידו שכשימכור ימכור לפלוני לא קנה, דהוי קנין דברים, ועוד דהוי אסמכתא.

עין משפט כ. יו"ד סימן קכו פעיף ה

ו. המערה יין לתוך כלי של עכו"ם שלא הודח ואין בו משקה טופח את מה ששפך לתוכו אסור בשתיה והנותר בכלי שעירה ממנו מותר

ר. רמב"ם פ"ח ממכירה הלכה ח'. ומצריך שיאמר דוקא בי"ד אז סגי בתרי, אבל אמר שלושה בלי בי"ד, עד שיאמרו שלושה ולא שניים מתוך שלושה. אבל לדעת הטור העיקר שאמר בלשון שומא מספיק שניים מתוך שלושה, אבל בלשון "כדאמרי שלושה" ולא בלשון "שומא" בעינן כל השלושה.

והסמ"ע בס"ק ה' כתב שדינים אלו שייכים גם במוכר לחבירו מיד ואמר בלשונות כאלו. ובפעמוני זהב כתב דגם אם אמר לו כל מה שיתנו לך אחרים בסחורה זו אני נותן לך ומשך לא קנה אלא א"כ קצבו המחיר בכו"כ. ואמר לו הלוקח אני אתן לך מה שיתנו לך אחרים אז קנה.

ש. אפי' אמר בלשון בי"ד כיון שנחית למספר ארבעה צריכים כולם להסכים. סמ"ע ס"ק ו'. ת. פירוש מכר לאחר במחיר שהסכימו הארבעה, אבל אם מכר לשני ביותר ממה שהסכימו הארבעה קנה השני. סמ"ע ס"ק ז'.

א. ואפי' השלושה האחרים בקיאים יותר, כ"כ בב"י, והש"ך בס"ק ג' כתב דצ"ע בכה"ג לדינא. ב. וכיון שמיד שמוהו נתקיים המקח למפרע ואין לו טענה לדחותו. סמ"ע ס"ק ט'.

גם בשתיה ג.

הגה: אם יש בכלי שמערה לתוכו משקה כל שהוא גם כדי להטפח ד אוסר בניצוק, מ"מ אינו אוסר יותר מאם היה מעורב בו וע"כ אם הוא סתם יינם בטל בששים.

עין משפט ט. יו"ד סימן קכו סעיף א

א. השופך יין לתוך כלי שיש בו יין עכו"ם ה האסור בהנאה י נאסר גם היין שבכלי העליון שהרי עמוד ניצוק מחבר היין ורואין כאילו יין של האיסור מעורב בשל ההיתר.

ב. אם שפך והפסיק י קודם שנגע בשל יין האיסור שכבר הפסיק הקילוח היורד מיין ההיתר, מה שנשאר בכלי העליון מותר.

דף עב:

עין משפט א. יו"ד סימן קכה סעיף א

א. נטל העכו"ם כלי יין והגביהו ויצא היין אע"פ שלא שיכשך נאסר בשתיה ח שהרי היין בא מכחו וגם מה שנשאר בכלי אסור משום ניצוק ט.

- ג. שלא אמרו ניצוק חיבור אלא המערה לתוך י"נ האסור בהנאה, ונראה שאע"ג שכל מגעם וסתם יינם בזה"ז מותר בהנאה כמו בסי' קכ"ג מ"מ אמרינן בזה ניצוק חיבור כיון שמן הדין היה אסור בהנאה ופשוט הוא. ש"ך ס"ק ט'.
- ד. כתב רי"ו דאם הוא כלי שמכניסו לקיום אפי' בטופח לחוד הוי חיבור ויש להזהר בשטיפת הכוס היטב אחר שתיית העכו"ם. ש"ך ס"ק י'.
- ה. כמימרא דרב הונא בע"ז דף ע"ב ורש"י והגאונים. והרי"ף והרמב"ם בפ"ב ממ"א והרא"ש.
- ו. אבל אם היין אסור רק בשתיה לא אמרינן ביה ניצוק חיבור, כמו בסעיף ה'. ש"ך ס"ק א'.
- ז. מימרא דרב חסדא שם.
- ח. מברייתא ע"ז דף ע"ב, וכרב ששת שם.
- ט. כרב הונא דאמר ניצוק חיבור שם בדף ע"ב, וכ"כ הרשב"א וסה"ת וסמ"ג וכ"נ דעת הרי"ף, וראב"ד ורמב"ם בפ"ב. והקשה הש"ך מסי' קכ"ד סעיף י"ד שפסק שם דמה

הגה: י"א דלא אסרינן ניצוק בכח העכו"ם ויש להחמיר אם לא בהפסד מרובה.^א

א. ב. אם זה שלא בכוונה שלא ידע שהוא יין, היין מותר אפי' בשתיה אף שהגביהו ויצא היין.

הגה: או שלא הגביה^ב הכלי.

עין משפט ב. יו"ד סימן קכו סעיף א
עיין לעיל דף עב. עין משפט ט

עין משפט ג. יו"ד סימן קכה סעיף ג

ג. ד. אם כח הישראל מעורב עם כח העכו"ם כגון ששניהם עירו ביחד מותר בדיעבד^ל ואפי' אם העכו"ם יכול היה לבדו בלא סיוע הישראל ובלבד שהישראל המסייע יהיה גדול אבל בקטן הוי סיוע שאין בו ממש.

עין משפט ד. יו"ד סימן קכד סעיף כג

כז. כח. חבית שהיה לה נקב בצידה ונשמט הפקק מהנקב והניח העכו"ם את ידו^מ במקום הנקב כל היין שמראש החבית עד הנקב אסור בהנאה^נ ומן הנקב ולמטה אסור בשתיה^ס ומותר בהנאה.

שנשאר שם מותר, ועוד דהא ניצוק אינו אלא ביין האסור בהנאה כמו בסי' קכ"ו סעיף ה' וכאן כיון שהיוצא אינו נאסר אלא בשתיה מדוע הנשאר בכלי יאסר משום ניצוק ונשאר בצ"ע. ועיין בבאר היטב מה שכתב לתרץ.

י. והש"ך כתב אפי' שלא בהפסד מרובה מותר.

כ. הט"ז והש"ך השיגו דבסי' קכ"ד סעיף י"ד דבהוציא העכו"ם הברזא אסור משום כוחו.

ל. מגמ' דף ע"ב, אבל לכתחילה אסור אפי' הישראל יכול והעכו"ם אינו יכול, כך משמע מרשב"א. ש"ך ס"ק ה'.

מ. ה"ה בסתם אותם בברזא קצרה, וכ"כ הרמ"א. ש"ך ס"ק ס'.

נ. כיון שסופו לצאת והעכו"ם סותמו ומונעו מלצאת הו"ל כנוגע בכולו, כ"כ הפוסקים. ש"ך ס"ק ס"א.

ס. והרמב"ם מתיר היין שלמטה אף בשתיה והראב"ד והרשב"א הקשו עליו דאיך אפשר שחציו אסור וחציו מותר בשתיה דניצוק חיבור, ועיין בביאורי הגר"א אות נ"ו.

הגה: וימכור הכל ^ע חוץ מדמי היין האסור בהנאה. ודוקא שהיה שם ישראל ^פ להציל היין ובא העכו"ם להצילו אבל אם לא היה שם ישראל להצילו ובא עכו"ם והצילו מאחר דבמלאכתו הוא עוסק הכל מותר בהנאה ^ז.

הגה: כל זה לא איירי אלא בהניח ידו על הנקב אבל אם הכניס אצבעו לפנים או שתחב ברזא ארוכה כולו אסור בהנאה ^ק.

כז. אם הוא בענין שאם העכו"ם לא היה מניח ידו היה יוצא כל היין מהנקב נאסר כל היין שבחבית בהנאה שהכל היה יוצא לולי ידו ונמצא הכל בא מכוחו.

אם לא נגע העכו"ם אלא בקילוח היין שעומד במרזב אסור משום ניצוק חיבור, וכל היין האחר שבתוך הקנקן הוי ניצוק בר ניצוק ^ר ומותר אף בשתיה.

עין משפט ה. יו"ד סימן קכד סעיף יא

יא. יא. הנגיעה האוסרת היא שיגע בידו או ברגלו ^ש או בדבר אחר שבידו בכוונה וישכשך.

הגה: וי"א דאם נגע ברגלו אינו אוסר בהנאה, דאין דרך ניסוך בכך.

ע. ולהשתמש בחציו ולמטה דמותר בהנאה אי אפשר דהכל מעורב עם חציו שלמעלה שאסור בהנאה. ש"ך ס"ק ס"ב, מהר"ן.

פ. כתב בתשובת הרא"ם דה"ה אם יש ישראל שם והיה רחוק יותר בשעה שנשפט הברזא והעכו"ם היה קרוב יותר ולא רצה להמתין שיבא הישראל לסתום הנקב כדי שלא ישפך ביני ביני הוי כלא היה שם ישראל או הישראל היה עסוק בדבר אחר ג"כ הוי כלא היה שם ישראל להציל וכוונתו רק להצלה ולא נאסר.

צ. כך הגיה בט"ז בס"ק כ"ה בדברי הרמ"א.

ק. כתב הש"ך בס"ק ס"ח ולדידן בהכניס אצבעו מותר בהנאה במקום הפסד ובהכניס ברזא ארוכה מותר גם בשתיה במקום הפסד כמו שכתב ברמ"א בסעיף כ"ד.

ר. טור מהרא"ש בתשובה. ובב"י כתב דמיירי שיש קנה בנקב החבית שאז שייך לחלק בין קילוח שעומד במרזב לשאר היין אבל אם אין קנה בנקב כולו אסור משום ניצוק. ש"ך ס"ק ע'.

ש. ממשנה דף ס', וכ"כ הרי"ף והרא"ש, אמנם הרשב"א והר"ן ורי"ו ומרדכי העלו דניסוך רגל לא שמיה ניסוך לאסור בהנאה, וכן נראה מדברי הרמב"ן והרמב"ם בפ"א ממ"א. אבל נגע ביין ולא שיכשך כלל מותר בהנאה ואסור בשתיה. וכ"כ בבא"ח פרשת בלק שנה שניה סעיף י'.

יא. יב. אפי' נגע בפיו כגון ששתה^ה ממנו או שמצץ^א בצינור^א מהחבית והעלהו לפיו הרי כל היין אסור בהנאה.

יג. יד. כלי שיש לו "חוטמין" זה משפכים או ברזים, כמו שיש לכלי שנוטלים ממנו ידיים, ויש בו יין יכול למצוץ הישראל ממנו מחוטם אחד והעכו"ם מחוטם שני כאחד ובלבד שיפסיק הישראל^ב קודם שיפסוק העכו"ם למצוץ.

הגה: נגע העכו"ם ברתיעה שעל היין הוי כנגע ביין בעצמו^ג.

ה. ת. בין ששתה מהחבית עצמה בין ששתה מהכוס והחזיר ישראל המותר לחבית, אבל בנגיעה לחוד בלא שיכשוך אינו אסור בהנאה, ואין חילוק בין שיכשוך מועט או הרבה. ש"ך ס"ק כ"א.

א. ומיירי כגון שלא נגע ביין בצינור כגון שנתנו הישראל מתחילה ביין וכשרוצה להעלות היין מצדד בחבית עד שמגיע היין בצינורית דאל"כ אפי' לא העלה היין אסור בהנאה משום נוגע ביין ע"י דבר אחר וכאן זה הצינורית. כ"כ הש"ך בס"ק כ"ב מהתוס' בדף נ"ח, וסיים מיהו לדין מותר מגע עכו"ם ע"י דבר אחר בשתיה במקום הפסד, כמו בסעיף כ"ד. ב. מימרא דרב זוטרא שם בדף נ"ט ע"ב. ובב"י כתב דממדת חסידות יש ליזהר שמא יקדים ויפסיק העכו"ם ראשונה ועשה אותו יין נסך בהפסקת מציצתו דמה שלא הגיע לפיו הרי מ"מ העלהו והחזירו לחבית. ש"ך ס"ק כ"ד.

ג. משמע דאף בהנאה אסור מיהו הש"ך כתב דבמקום הפסד אפי' נגע ביין עצמו מותר בהנאה. ש"ך ס"ק כ"ה.